

eller der ikke forelaa en saadan. Naar det ærede Medlem kræver Tro paa, at han ikke kan se det, tror jeg, han gaar for vidt. Det er ikke vanskeligt at se, at det er en Realitetsændring; det vil jeg i hvert Tilfælde gøre det ærede Medlem opmærksom paa, fordi jeg ser, at han mente at maatte være i Tvivl og at maatte bedømme Forslaget ud fra de to forskellige Forudsætninger og derfor tilraade Tinget ikke at vedtage det under nogen af Forudsætningerne, for det første, fordi det, hvis det ikke var en Realitetsændring, var overflødigt — og deri havde han Ret —, og for det andet, fordi det, hvis det var en Realitetsændring, var af den Beskaffenhed, at Tinget ubetinget ikke burde vedtage dette. Og hvorfor mener den ærede Ordfører for Flertallet dette? Er det virkelig noget saa afskrækkende for den ærede Ordfører, at vi stille den Forventning til Regeringen, at den vil søge at bringe Enighed til Veje om de Samfundsspørgsmaal, som staa paa Dagsordenen, ved en imødekommende Forhandling og under ligeligt Hensyn til alle Samfundsklassers beretigede Interesser? Er det virkelig noget saa afskrækkende, at det ærede Medlem behøver at raabe Vagt i Gevær og sige, at det vil han paa det bestemteste fraraade bliver vedtaget. Jeg tror, at det skulde det ærede Medlem ikke gøre. Jeg tror, det havde været klogere at sige i al Stilfærdighed: Det synes jeg ikke om, og derfor lade vi være at vedtage det. Eller ogsaa gøre, hvad jeg synes, vilde være det forsvarligste og klogeste, nemlig sige: Ja vel, den Forudsætning gaa vi ogsaa ud fra, og derfor vedtage vi Forslaget, som det foreligger.

Endnu skal jeg kun sige nogle Ord til den højtærede Konseilspræsident, der under sin Omtale af den kommunale Valgretsreform mente, at det var ved Valget uomstødeligt godtgjort, at Vælgerne gik sammen med Ministeriet om dette Forslags Gennemførelse. Jeg tror ikke, det gaar an at lægge et saadant bestemt Udtryk ind i de Folketingsvalg, der ere foretagne. Thi hvorledes vil den højtærede Konseilspræsident kunne bevise, at det er uomstødeligt godtgjort, at det er Befolkningens Mening at ville have dette Forslag gennemført? Den højtærede Konseilspræsident kan sige, at Vælgerne have valgt saa og saa mange Mænd til dette Ting, som ere Tilhængere af Valgretsforslaget, som det foreligger. Ja vel, det er rigtigt, men Vælgerne have ogsaa valgt os andre, som ikke i samme Grad ere Tilhængere af dette Forslag, og

hvorledes faar saa den højtærede Konseilspræsident det Svar ud, som han mener at være i Besiddelse af, at det er uomstødeligt godtgjort, at Vælgerne Landet over ere med paa at faa dette stærkt radikale Forslag gennemført? Det er jeg ude af Stand til at se. Jeg tror, det vil være ret vanskeligt for den højtærede Konseilspræsident at paavise, hvorledes han har faaet læst det Svar ud af, hvad der er foregaaet ved Folketingsvalget. Det er jo endnu saaledes, at efter de store Linier gaar man til Valg, ikke efter det eller det bestemte Lovforslag. Man gaar til Valg efter de gamle, en Gang vedtagne Grænselinier mellem de politiske Partier. Det ved den højtærede Konseilspræsident meget godt, og derfor er det ganske umuligt, naar ikke der er truffet ganske særlige Foranstaltninger, at faa ud af et Valg et bestemt Svar paa et bestemt Spørgsmaal angaaende et enkelt Lovforslag. Det kan ikke lade sig gøre. Man kan faa visse Formodninger, og jeg har ogsaa Formodninger, der gaa i Retning af, at en stor Del af Landets Befolkning vil være meget interesseret i at faa en Ændring gennemført paa dette Omraade, og der er sikkert ogsaa en stor Del af Landets Befolkning, der ikke viger tilbage for at gaa lige saa langt, som den højtærede Regering har til Hensigt at gaa. Men hvor mange, det kan hverken den højtærede Konseilspræsident eller jeg have nogen som helst Mening om.

Det er ganske sikkert, at der er en stor Del af Landets Befolkning, der ikke deler den Anskuelse, som i Dag er udtalt af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), at det, som Modstanderne af Forslaget, eller de, der stille sig tvivlende overfor det meget radikale Forslag, der foreligger, alene have til Hensigt, er at beskytte Pengepungen. Det er jo ganske urigtigt, og det ved det ærede Medlem overmaade godt. Det, der gør, at vi stille os tvivlende overfor dette Spørgsmaal, er to Ting: For det første er det dette vældige Spring, der skal gøres lige paa en Gang ud i det uvisse, og for det andet og væsentligste er det dette, at det, man her vil gøre, er at fratage en stor Del af Landets Borgere en velerhvervet lovlig Ret, de have, og som man ikke plejer at tage ved et Pennestrøg uden i det mindste at paavise Nødvendigheden af, at det sker, eller ogsaa yde et Vederlag paa en eller anden Maade. Det, at det skulde være alene Pengene, det drejer sig om, er en Tilsnigelse af den Beskaffenhed, at den burde ikke